

EMPERYALİZME KARŞI GÜÇLÜ DEVLET

Aydınlık Gazetesi, 25 Kasım 2013

Yıldırım Koç

Dünyada günümüzde kapitalist düzen hakim. Kapitalist sömürü ilk başta yalnızca artık-değer sömürsüydü. Ancak emperyalizm çağında kapitalist sömürünün kaynağı çeşitlendi; emperyalist sömürü daha fazla önem kazandı.

Bugün dünyanın önemli bir bölümü hukuken bağımsız gözükse bile emperyalist sömürü ve baskıya maruz.

Peki, karşımızdaki güçler kim?

ABD emperyalizmiyle başetmek zorundasınız.

AB emperyalizmi bu aralar tökezliyor; ancak yine de önemli bir güç merkezi.

Ulusötesi Şirketlerin Gücü

Bir de ulusötesi şirketler var. Bunların gücünün bir göstergesi olarak bu şirketlerde çalışan işçi sayılarını veriyorum:

General Elektrik: 323 bin.

Wal-Mart Mağazaları: 2 milyon 100 bin.

IBM: 398 bin.

Carrefour SA: 495 bin.

Hitachi Ltd.: 362 bin.

Deutsche Post AG: 452 bin.

Toyota: 321 bin.

Volkswagen: 370 bin.

Siemens: 427 bin.

Bu şirketlerin malvarlıkları ve cirolarını da düşünebilirsiniz.

Ulusötesi şirketlerle ve ABD/AB gibi emperyalist güçlerle, küçük küçük devletçikler mi başedebilir, büyük devletler mi?

Ulusötesi şirketlerle ve emperyalist güçlerle, birbiriyle savaşan etnisiteler ve milliyetler mi başedebilir, büyük milletler mi?

Peki, büyük milletler nasıl oluşur?

İnsanlar eğer birbirinden kopuk yaşıyorsa, farklı gelenekler geliştirirler ve kendi varlıklarını sağlama almak için başkalarına karşı biraraya gelirler.

Emperyalizmin sömürü, baskı ve zulmüne karşı direnebilmenin yolu, onlara yaltaklanmak değil, güçlü olmaktan geçer.

Emperyalizme Karşı Milli Birlik

Gücün kaynaklarından biri de milli bütünlüktür. Milli bütünlük, ya kapitalizmin gelişmesi sürecinde burjuvazinin önderliğinde ortaya çıkar, ya da emperyalistlere karşı mücadelede.

Bazı ülkelerde de milliyetçilik, emperyalistlerin tahrik ve teşvikiyle gelişir.

Bizim milli bütünlüğümüzün kaynağı anti-emperyalist mücadeledir.

Milli bütünlüğün en önemli aracı, ortak kültür ve ülkünün temelini oluşturan ortak dildir.

Birçok çağdaş millet, bir devlet kurulduktan sonra oluşturulmuştur. Bu çağdaş milletin oluşturulmasında da ortak dil, ilköğretim ve askerlik, en önemli araçlardır.

Türkiye demokratik devriminde de bir millet yaratılmaya çalışıldı.

Başka ülkelerde de durum farklı değildi.

İtalya'nın bütünleşme sürecinde önemli bir devlet adamı olarak görev alan Massimo d'Azeglio (1792-1866), 1860 yılında yeni oluşan birleşik İtalya krallığı parlamentosunun ilk toplantısında yaptığı konuşmada "İtalya'yı yaptık; şimdi İtalyanları yapmalıyız," diyordu. Bu tarihlerde İtalya'nın bir parçası olan Sicilya'da nüfusun ancak yüzde 2,5'lik bir bölümü günlük ilişkilerinde İtalyanca'yı kullanıyordu. Sicilya'da kullanılan İtalyanca da diğer bölgelerden çok farklıydı. 1860'lı yıllarda Sicilya'ya İtalyan devleti tarafından gönderilen öğretmenlerin İngilizce konuştuğu sanılmıştı.

1918 yılından sonra oluşan yeni bağımsız Polonya'nın önderi Pilsudski, "milleti yapan devlettir; devleti yaratan millet değildir" diyordu.

Eric Hobsbawm da şu değerlendirmeyi yapmaktadır: "Bu nedenle devletler "milletler"i yarattı. (...) Fransız cumhuriyeti, köylüleri Fransızlara dönüştürdü." 1789 yılında Fransız Devrimi gerçekleştiğinde Fransa'da yaşayanların yüzde 50'si Fransızca konuşmuyordu. Toplam nüfus içinde doğru düzgün Fransızca konuşanların oranı ise yüzde 12-13 düzeyindeydi.

Emperyalizme karşı direnebilmek ve sömürsüz bir dünya doğrultusunda ilerleyebilmek ancak güçlü devletler ve milletlerle mümkündür. Bunu sağlamanın en önemli aracı da ortak dildir. Bu nedenle, günümüz Türkiyesinde anadilinde eğitim ve kamu hizmeti talebi gericidir, bölücüdür, emperyalistlere hizmet eder.